

Sygn. akt III USK 40/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romuald Dalewski

w sprawie z odwołania M. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie
o prawo do renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 22
lutego 2023 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Lublinie
z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt III AUa 216/20,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża M. K. kosztami postępowania strony przeciwnej w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Lublinie na rzecz adw. A. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 listopada 2018 r., Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie z 22 listopada 2017 r. i ustalił M. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 26 lipca 2017 r., do 26 lipca 2019 r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że M. K., urodzona [...] 1964 r., 26 lipca 2017 r., złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Organ rentowy opierając się na orzeczeniu Komisji Lekarskiej z 2 listopada 2017 r., uznającym brak niezdolności do pracy wnioskodawczynie, odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wnioskodawczynie od 1 września 1988 r., do 31 grudnia 2004 r., była zatrudniona na stanowisku młodszego asystenta oraz asystenta w Zespole Opieki Zdrowotnej w L., a następnie od 2 października 2006 r., do 30 września 2015 r., na stanowisku starszego asystenta w Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym w [...], świadcząc pracę w laboratorium diagnostycznym.

Sąd Okręgowy przedstawił przebieg procesu leczenia M. K.. Wskazał, iż wymieniona leczy się z powodów dermatologiczno-alergologicznych od 2012 r. Pierwszą wizytę w poradni dermatologicznej odbyła 3 stycznia 2012 r., a w poradni alergologicznej 18 kwietnia 2012 r. Wnioskodawczynie podjęła okresowe leczenie z zastosowaniem miejscowych leków sterydowych, ogólnych przeciwciepłotnych. Leczona jest z powodów dermatologicznych o symbolach L71.8 (trądzik różowaty), L30.8 (wyprysk kontaktowy, inne zapalenia skóry), L50 (pokrzywka). Z zaświadczenia lekarskiego z 20 czerwca 2017 r., wydanego przez lekarza dermatologa-wenerologa wynika, iż wskazana jest zmiana stanowiska pracy (unikanie kontaktu ze środkami chemicznymi oraz związkami chromu, kobaltu, barwnikami: benzydyna i P-aminoazobenzen oraz nadttlenkiem benzoilu). Podczas pracy wnioskodawczynie miała nieustanny kontakt ze środkami potencjalnie alergizującymi.

Sąd pierwszej instancji ocenił, iż częściowa niezdolność do pracy u M. K. ma charakter okresowy i istnieje od 26 lipca 2017 r., do 26 lipca 2019 r. Stwierdzone schorzenie skórne i współistniejące zmiany w zakresie górnych dróg oddechowych i oskrzeli wpływają w istotny sposób na ograniczenie sprawności organizmu i na ogólny stan zdrowia, dający podstawę do uznania wnioskodawczynie za częściowo niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej. Wnioskodawczynie musi unikać kontaktu z czynnikami potencjalnie szkodliwymi, uczulającymi i nasilającymi wystąpienie zmian skórnych, w składzie których występują związki chemiczne immunogenne.

Sąd pierwszej instancji orzekając oparł się na podstawie dowodów z dokumentów, na które składały się decyzje organu rentowego, orzeczenia lekarza i komisji lekarskiej ZUS oraz opinia biegłego sądowego. Opinia z 17 lipca 2018 r., biegłego dermatologa A. W., w ocenie Sądu Okręgowego, została sporządzona przez lekarza posiadającego kwalifikacje zawodowe i doświadczenie z zakresu schorzeń występujących u wnioskodawczynie, jest rzetelna oraz wyczerpująca, wydana po analizie dokumentacji lekarskiej, w tym dokumentacji dołączonej w toku sprawy.

Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż w opinii biegły dermatolog odniósł się do stanu zdrowia wnioskodawczynie, a także do dotychczas wykonywanej przez nią pracy. Szczegółowo wyliczył czynniki szkodliwe, uczulające i nasilające wystąpienie zmian wyjaśniając przy tym, że czynniki te występują nie tylko w życiu codziennym, ale również w pracy zawodowej wnioskodawczynie.

Sąd pierwszej instancji uznał, że biegły dermatolog dokonał kompleksowej oceny zdolności wnioskodawczynie do wykonywania pracy, odnosząc się nie tylko do jej stanu zdrowia, ale także poziomu kwalifikacji, wykształcenia i warunków panujących na zajmowanym stanowisku i możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji.

Reasumując Sąd Okręgowy uznał, że uwagi na swój stan zdrowia, nie jest zdolna do podjęcia pracy na dotychczasowym stanowisku.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny wyrokiem w Lublinie z 17 września 2021 r., zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie i nie obciążył wnioskodawczynie kosztami postępowania.

Sąd drugiej instancji podniósł, że ustalenie wnioskodawczynie prawa do renty z ogólnego stanu zdrowia nastąpiło w oparciu o opinię biegłego A. W., specjalisty z zakresu dermatologii z 17 lipca 2018 r. Opinia ta była wadliwa, co przyznał sam biegły, wycofując się z wniosków w niej zawartych.

Sąd Apelacyjny wskazał, że w rozpoznawanej sprawie - III AUa 370/18 (VIIIU 1772/18) przedmiotem sporu była decyzja z 23 marca 2015 r., o prawo do renty z ogólnego stanu zdrowia z tytułu niezdolności do pracy. Sprawa ta została zakończona. Wyrokiem z 5 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie M. K., a Sąd Apelacyjny w Lublinie, po uzupełnieniu postępowania

dowodowego wyrokiem z 16 października 2019 r. oddalił apelacje. Biegli w sprawie III AUa 370/18 opiniowali po wydaniu zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji i z oczywistych względów opinie te muszą być wzięte pod uwagę.

Biegły z zakresu dermatologii A.W., który opiniował w niniejszej sprawie uznając wnioskodawczynię za niezdolną do pracy, w toku postępowania w sprawie III AUa 370/18 (VIIIU 1772/18) wycofał się z opinii z 17 lipca 2018 r.

Biegły opiniując 26 lutego 2019 r., stwierdził, że powstrzymanie się od pracy zarobkowej nie ma większego wpływu na przebieg schorzenia o podłożu alergicznym, w tym kontaktowego zapalenia skóry. Wymienione schorzenia dermatologiczne - alergologiczne aktualnie są prawidłowo leczone i utrzymują okres remisji nie utrudniający wykonywania pracy zarobkowej w charakterze biologa. Dają również możliwość ewentualnego przekwalifikowania się. W przypadku zaostrzenia się jakichkolwiek zmian dermatologiczno-alergologicznych istnieje możliwość uzyskania remisji w ramach zwolnienia lekarskiego L4.

W uzupełniającej opinii biegły A. W., po zapoznaniu się z zastrzeżeniami wnioskodawczyni oraz nową dokumentację, stwierdził że podtrzymuje swoją opinię z 26 lutego 2019 r., i uznał wnioskodawczynię za zdolną do pracy natomiast wycofał się z opinii wydanej w niniejszej sprawie 17 lipca 2018 r., wskazując, że nie oddaje ona faktycznego stanu klinicznego dermatozy, a jedynie opisuje objawy i dolegliwości z innych narządów i układów, które wnioskodawczyni zgłaszała kilkunastu badającym ją biegłym. Opiniujący podkreślił z całą stanowczością, że w żadnej z wydanych opinii stan zdrowia wnioskodawczyni nie dawał podstaw do uznania jej za osobę niezdolną do pracy.

Sąd Apelacyjny przeprowadził uzupełniające postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z opinii nowych biegłych - biegłej dermatolog M. P., biegłego medycyny pracy K. S., a nadto opinii wywołanych w toku sprawy III AUa 370/18 (VIII U 1772/18).

Biegła dermatolog M. P. w opinii z 20.01.2021 r., dokonała dogłębnej analizy dokumentacji medycznej i szczegółowo odniosła się do wydanych opinii. Zakwestionowała pierwotną opinię z 17.07.2018 r., sporządzoną w niniejszej sprawie przez biegłego dermatologa A. W. będącej podstawą zaskarżonego wyroku. Biegła uznała, że stan rozpoznanych schorzeń po 26 lipca 2017 r., nie

uzasadniał długotrwałej niezdolności do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i wyższym wykształceniem z ogólnego stanu zdrowia.

Biegła z zakresu medycyny pracy K. S. opiniując w przedmiocie niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia, w opinii z 19 czerwca 2021 r., uznała, brak niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia po 26 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny podzielił opinie biegłej dermatolog M. P. i biegłej medycyny pracy K. S.. Opinia biegłej dermatolog M. P., jest dokładna, konsekwentna, szczegółowo przedstawia schorzenia wnioskodawczynie. Opinia ta jest zgodna z ostatecznymi wnioskami biegłego dermatologa A. W.. Opinia biegłej medycyny pracy K. S., koresponduje z opiniami dermatologów, odnosi się do wszystkich schorzeń wnioskodawczynie, przebiegiem jej pracy, wykształceniem i poziomem kwalifikacji. Opinia ta również jest zgodna z opiniami biegłych z zakresu medycyny przemysłowej L. S. oraz biegłej A. N., opiniujących w sprawie III AUa 370/18 (VIII U 1772/16).

Także biegła z zakresu medycyny przemysłowej L. S. w opiniach z 10 kwietnia 2017 roku oraz 2 listopada 2017 r., uznała, że u M. K. brak jest niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny podniósł, że z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, iż M. K. na datę wydania zaskarżonej decyzji nie była osobą niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. To oznacza, że nie spełnia warunków do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W tej sytuacji zachodzi konieczność zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia odwołania.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniosła M. K.. Zaskarżając wyrok w całości wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego.

Skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego tj. art. 12 ust. 3 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez jego błędną wykładnię i bezzasadne przyjęcie, że skarżąca nie jest częściowo niezdolna do

pracy. Skarżąca zarzuciła również naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 382 k.p.c., w zw. z art. 278 k.p.c., art. 286 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej w następującym zakresie:

a) oczywista zasadność naruszenia art. 12 ust. 3 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej polega na tym, iż za częściowo niezdolną do pracy uznaje się osobę, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie poziomem posiadanych kwalifikacji. Skarżąca M. K. od 2014 r. nie ma możliwości wykonywania wyuczonego zawodu diagnosty laboratoryjnego oraz możliwości uzyskania podobnego poziomu kwalifikacji w innym zawodzie, bowiem stwierdzone u niej schorzenia, a w szczególności zdiagnozowanie przewlekłej i nie rokującej poprawy alergii kontaktowej oraz uczuleniem na liczne czynniki alergizujące występujące w środowisku zawodowym, uniemożliwiają wykonywanie wyuczonego zawodu oraz podjęcie innej pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, co czyni skarżącą częściowo niezdolną do pracy.

Tym samym stwierdzenie Sądu Apelacyjnego o braku częściowej niezdolności do pracy skarżącej stanowiło oczywistą zasadność naruszenia art. 12 ust. 3 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej.

b) oczywista zasadność naruszenia art. 382 k.p.c., w zw. z art. 278 k.p.c., art. 286 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. polega na pominięciu zarzutów do opinii biegłych opiniujących w sprawie oraz pominięciu wniosków dowodowych jakie skarżąca M. K. zgłosiła w treści pism z 14 czerwca 2021 r. i 25 sierpnia 2021 r. Skarżąca wskazała na szereg błędów w ustaleniach faktycznych, które legły u podstaw wydania opinii biegłych z zakresu medycyny pracy K. S. wydanej 19 czerwca 2021 r. (która rozpoznała u skarżącej chorobę zawodową istniejącą od dnia złożenia wniosku o rentę tj. od 26 lipca 2017 r.) oraz biegłej dermatolog M. P. wydanej 20 stycznia 2021 r. oraz domagała się odpowiedzi na zadane biegłym pytania celem weryfikacji treści opinii i ich wniosków końcowych.

Tym samym stwierdzenie Sądu Apelacyjnego o nieuzupełnieniu postępowania dowodowego stanowiło oczywistą zasadność naruszenia art. 382 k.p.c., w zw. z art. 278 k.p.c., art. 286 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych. Ewentualnie w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do jej rozpoznania o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia w celu jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia. Nie przysługuje od każdego orzeczenia sądu drugiej instancji, które nie satysfakcjonuje strony skarżącej. Wnosi się ją do Sądu Najwyższego od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji poza tokiem instancji. Jej przyjęcie do merytorycznego rozpoznania musi być uzasadnione istotnym interesem publicznym, w szczególności potrzebą dokonania wykładni przepisów, które jeszcze nie doczekały się sądowej interpretacji albo budzą poważne wątpliwości, rozstrzygnięciem istotnych zagadnień prawnych, zwłaszcza o charakterze precedensowym, dotychczas nierozważanych przez Sąd Najwyższy, wreszcie wyeliminowaniem orzeczeń oczywiście i rażąco wadliwych. Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej doznaje istotnych ograniczeń, które pozwalają Sądowi Najwyższemu na wstępną selekcję spraw, które będą merytorycznie rozpoznane (tzw. przedsąd). Ustawodawca uznaje za doniosłe zadania Sądu Najwyższego związane przede wszystkim z doskonaleniem wykładni prawa i jego stosowania, ujednolicaniem orzecznictwa, rozwojem jurysprudencji, a w dalszej kolejności zadania polegające na eliminacji w dostępnych granicach orzeczeń niegodnych ochrony ze względu na oczywiste naruszenie prawa lub wydanie ich w warunkach nieważności.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Jednocześnie

zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać między innymi uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania, zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. stwierdzono, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą zasadnością skargi.

Wymaga zatem przypomnienia, że z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na to, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, lecz także wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście występuje. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por.m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531 i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, o tyle dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, widocznej przy wykorzystaniu

podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawiono żadnej argumentacji, która mogłaby przemawiać za przyjęciem, że skarga kasacyjna jest w niniejszej sprawie oczywiście uzasadniona. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poprzestaje jedynie na twierdzeniu przeciwnym niż ustalił Sąd Apelacyjny, który oparł się na przeprowadzonych w sprawie jednoznacznych opiniach biegłych.

Skarżąca odnosząc się do oczywistej zasadności naruszenia art. 12 ust. 3 w z art. 13 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej podniosła, że nie ma możliwości wykonywania wyuczonego zawodu diagnosty laboratoryjnego oraz możliwości uzyskania podobnego poziomu kwalifikacji w innym zawodzie bowiem stwierdzone u niej schorzenia uniemożliwiają wykonywanie wyuczonego zawodu, co czyni ją częściowo niezdolną do pracy. Temu twierdzeniu przeczą opinie biegłych sądowych powołanych w sprawie. Nawet biegły z zakresu dermatologii A. W., który w opinii przed Sądem pierwszej instancji uznał skarżącą za niezdolną do pracy wycofał się z tej opinii stwierdzając, że schorzenia skórne nie dają uzasadnionej podstawy do uznania u wnioskodawczyni częściowej lub całkowitej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami z ogólnego stanu zdrowia.

Sąd Apelacyjny poszerzył materiał dowodowy i dopuścił dowód z opinii uzupełniającej nowych biegłych lekarzy – dermatolog, biegłym medycyny pracy i opinii ze sprawy III AUa 370/18. Biegła dermatolog stwierdziła, że stan

rozpoznanych schorzeń nie uzasadnia długotrwałej niezdolności do pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i wyższym wykształceniem ogólnego stanu zdrowia. Biegła stwierdziła, że przy stosowaniu środków ochrony osobistej praca zgodna z kwalifikacjami jest możliwa. Podobnie wypowiedziała się biegła medycyny pracy.

W niniejszej sprawie nastąpiła kompleksowa analiza stanu zdrowia skarżącej pod kątem jej zdolności do pracy, jako przesłanki orzekania o prawie do renty. Sąd Apelacyjny dokonał oceny stanu zdrowia odwołującej się z uwzględnieniem posiadanych przez nią kwalifikacji oraz wykonywanej wcześniej pracy i opinii biegłych. Wszyscy biegli zgodnie uznali, że M. K. nie jest niezdolna do pracy, zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji zawodowych. Biegli specjaliści w sposób szczegółowy opisali dolegliwości odwołującej się i przekonująco uzasadnili brak wpływu tych schorzeń na zdolność skarżącej do pracy, przy uwzględnieniu jej kwalifikacji zawodowych.

Dokonana przez Sąd odwoławczy ocena okoliczności faktycznych i związana z tym wykładnia przepisów prawa (wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) mieszczą się w granicach uznania sędziowskiego. Zgodnie art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Odnośnie dopuszczania dowodu z opinii uzupełniającej należy podnieść, że specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód już został przez sąd dopuszczony, to stosownie do treści art. 286 k.p.c., opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie „w razie potrzeby”. Nie można przyjąć, iż sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (wyroki Sądu Najwyższego: z 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, LEX nr 7404; z 18 lutego 1974 r., II CR 5/74, LEX nr 7407; z 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, LEX nr 152742). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, LEX nr 7607). Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 czerwca 2001 r.,

II UKN 446/00, LEX nr 76245; z 29 listopada 2016 r., II PK 242/15, LEX nr 2202494).

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżąca nie wykazała potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej, co uzasadnia odmowę jej przyjęcia podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej w postępowaniu kasacyjnym z urzędu orzeczono stosownie do § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu(jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18).